

עם ישראל חי ! Am Israel Hai !
Poporul lui Israel trăiește
O lună după atrocitățile din 7 octombrie



De Getta Neumann

În acel Șabat negru am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare. Consternare și groază în urma eșecului statului Israel de a-și apăra cetățenii, atunci când asigurarea unui cămin sigur este *la raison d'être* a țării! Numărul victimelor creștea din oră în oră, de la zece la douăzeci, la 90, la sute, la peste 1000. Pe măsură ce realizam imensitatea masacrului, primeam relatări și despre modul bestial în care neoameni au schingiuit, mutilat, ucis, într-o orgie barbară, copii, bebeluși, femei, tineri, bătrâni. Torturați, ciopârțiți, arși de vii, pentru că erau evrei. Sute au fost luați ostatici. Imaginile se revărsau șuvoi pe toate canalele și, nu e de mirare, trezeau coșmaruri acumulate timp de 2000 mii ani în subconștientul nostru colectiv. Un pogrom pe pământul statului Israel! Un atac împotriva evreilor cu cel mai mare număr de victime după Shoah! Un atac comis cu scopul declarat răspicat de a-i

extermina pe evrei, de a distruge statul evreiesc. De neconceput... O avalanșă de mesaje video și audio de la cei care cereau ajutor, care trimiteau mesaje de adio la cei dragi, de la cei care așteptau deznădăjduiți un semn de viață. Telefoanele sunau pe toate meridianele pentru a conecta familii și prieteni de pretutindeni, toți înmărmuriți de groază. Un calvar sfâșietor!

Am fost năuciți de durere. Mulți ne-au fost alături, cunoscuți și necunoscuți ne-au trimis mesaje de compasiune. Clădiri emblematice în capitalele lumii au arborat culorile Israelului, iar președinții statelor occidentale s-au perindat în Israel, și-au prezentat condoleanțele, au promis să fie alături de poporul evreu în lupta împotriva terorismului. Am considerat ca aberante și izolate celebrările macabre ale măcelului în Teheran și chiar în campusuri universitare. Timp de câteva zile ne-am simțit pe aceeași lungime de undă cu lumea civilizată.

Israelienii au strâns rândurile. În situația de pericol existențial, israelienii și-au unit forțele pentru a nimici organizația mortiferă, pentru a elibera ostaticii. Țara fusese dezbinată în lunile precedente din cauza promovării unei reforme judiciare care viza limitarea competențelor Curții Supreme, dar atacul barbar a fost un factor coeziv puternic. Rezerviștii, inclusiv cei care declaraseră că nu mai participă la antrenamente militare în semn de protest împotriva politicii guvernului, s-au prezentat imediat la post. Israelieni din lumea întreagă s-au întors cu primul avion ca să meargă direct pe front. Mișcarea de protest împotriva încercării de a limita puterea Curții Supreme s-a transformat peste noapte într-o formidabilă rețea de ajutorare a supraviețuitorilor măcelului din sudul țării și a celor care au fost deplasați din cauza bombardamentelor în sudul și în nordul țării. Am prins curaj.

Nu a trecut o săptămână însă și au demarat demonstrațiile așa-zise pro-palestiniene. De fapt, sunt anti-palestiniene, anti-israeliene și antisemite. Teroriștilor

islamiști Hamas nu le pasă de populația palestiniană civilă. Au spus-o sus și tare, înainte și după 7 octombrie. Civili din Gaza le servesc de scuturi umane, iar moartea lor, în special a femeilor și copiilor palestinieni, este o armă propagandistică binevenită pentru ei, pentru că suscită indignare și condamnare. Un lucru este clar : nu sunt ipocriți.

Zecile și sutele de mii de oameni care defilează de la Sydney la Londra și înapoi, fluturând lozinci anti-Israel și antisemite, nu văd, nu aud, nu citesc, oare? *Gas the Jews!* Adică : Vrem genocidul evreiesc. *Free Palestine from the river to the sea!* Adică : Israel să fie șters de pe hartă și, logic, locuitorii să fie aruncați în mare, metaforă pentru « exterminați ». Toți locuitorii ! Hamas nu e mofturoasă, nu discriminează, Hamas a zvârlit și niște sărmani tailandezi și beduini în hecatomba de cadavre în chibuțurile de la granița cu Gaza. Cu toate acestea, ținta criticilor și a condamnărilor nu e Hamas, ci riposta statului israelian la pogromul din 7 octombrie și la bombardamentele continue a orașelor israeliene. Este un război de apărare, așa cum ar face orice stat din lume într-o asemenea situație. Sunt mii de victime palestinene civile, încă o tragedie. Dar cum să distrugi dispozitive militare și să îi eliberezi pe ostatici, fără să provoci victime, când dușmanul se instalează sub spitale și în școli?

Am participat la demonstrații la Geneva, câteva sute de persoane, și la Londra, în Trafalgar Square, zeci de mii. Am plâns împreună ascultând mărturiile supraviețuitorilor masacrului din 7 octombrie, ne-am rugat pentru întoarcerea în viață a ostaticilor. N-am auzit un singur apel la ură sau răzbunare. Ne-am făcut curaj, cântând *Am Israel Hai, Poporul lui Israel trăiește*.



La Geneva au fost câteva demonstrații pentru eliberarea ostaticilor. Am stat și eu, cu drapelul alb-albastru în mână, în rând cu vreo 10-12 (mai târziu au venit și alții), cu portretele unora dintre ostatici, frumos aliniată într-un colț în Place des Nations, în fața ONU. Câțiva trecători s-au oprit, s-au arătat mișcați, unii chiar cutremurați. Cei mai mulți s-au grăbit pe drumul lor, unii s-au îndreptat spre UNO, aveau treabă acolo, misiuni umanitare fără îndoială, cu privirea ațintită drept înaintea, nu cumva să se încrucișeze cu a noastră, nu cumva să se confrunte cu fețele zâmbitoare din portrete. Cu toate că, cred eu, compătimirea pentru bebeluși răpiți, despărțiți de părinții lor, nu ar fi diminuat nici cu un dram empatia lor pentru civilii palestinieni. Mărturisesc că m-a cuprins jalea. Mă bucur că părinții mei nu trăiesc să fie martorii acestor vremuri.



Incidentele antisemite sunt puzderie în lume. Profesori și studenți, „umaniști”, la universitățile de elită, condamnă Israel și îi atacă pe evrei. Savanți idioți sau idioți savanți? Vreo 2000 de artiști, printre care câteva celebrități, au publicat o scrisoare deschisă denunțând Statul Israel pentru comiterea unui „genocid” împotriva poporului palestinian. Nu sunt amintiți nici cei 1400 de israelieni uciși în așezările lângă granița cu Gaza, nici cei peste 200 de ostatici luați cu japca. Mă gândesc că dacă vor să susțină populația civilă palestiniană, ar fi mai potrivit să condamne Hamas, care o sacrifică fără mustrări de conștiință.

În acest timp, în Israel plouă cu rachete din nord, din sud și un pic și mai din sud, din Yemen, țara cea mai săracă dintre țările arabe, pradă unui război civil. Rebelii

Houthi, care nu au nici în clin, nici în mână cu israelienii și palestinienii, lansează rachete super performante și extrem de scumpe contra Israelului, rachete cadou de la Iran, păpușarul care trage ițele în regiune. Guvernul yemenit, până acum în conflict sângeros cu Houthi, a schimbat macazul, s-a împăcat cu rebelii și condamnă statul Israel.

Dar hai să ținem capul sus, să judecăm drept și să privim situația în ansamblu. Israel este o țară democratică, prosperă, puternică, cu o armată care are misiunea să nimicească structurile militare ale Hamasului. Îmi revine în memorie ce a povestit băiețelul meu de 5 ani, când s-a întors din prima lui vizită în Israel cu părinții mei. « Știi, de câte ori întâlneam un soldat sau o soldată, Momi (bunica lui care a supraviețuit Auschwitz-ului) se oprea și-mi spunea cu mare mândrie și emoție : „Vezi, sunt soldați evrei, soldații noștri” ». Pe atunci nu înțelegea de ce prezența unei armate – e normal ca un stat să aibă o armată – este ceva insolit din perspectiva unui popor cu o existență de 2000 de ani fără țară și care a supraviețuit Holocaustului și de ce e asta atât de important. Înființarea statului Israel a însemnat că evreii nu mai sunt neputincioși în fața unei agresiuni, așa cum au fost în timpul Holocaustului.

Evreii în Israel și în Diaspora nu sunt singuri. Numeroase guverne și organizații, mulți oameni de bine simt și se solidarizează cu ei. Biden, Bătrânul Înțelept, e OM și prieten adevărat. A admonestat guvernul în lunile trecute, când democrația israeliană a cunoscut derivate îngrijorătoare, și a sărit în ajutor când a fost nevoie. Și încă cum! Unele personalități timișorene au îndrăznit – recunosc, e nevoie de curaj să iei poziție într-o problemă controversată – să se pronunțe pe rețelele sociale, cu titlu individual. Mă așteptam să fie mai mulți, eventual un ONG sau altul să fi condamnat Hamas și să-și fi manifestat sprijinul pentru Israel în aceste momente

grele, măcar așa, « din umanitate », cum s-a exprimat un prieten. Dar nu e cazul să avem pretenții, când ONU, Crucea Roșie, UNICEF, Medici fără frontiere se fac că plouă. Să nu ne amărâm, ci să ne gândim la dovezi de omenie și la momente de înălțare sufletească, așa cum o simțim când ascultăm *Eroica* lui Beethoven în interpretarea Filarmonicii Israeliene sau [*Yerushalaim shel zahav*](#) (*Ierusalim de aur*), cântat cu profundă emoție, cu dor de pace și bine, de dirijorul și pianistul israelian Lahav Shani, violonistul francez Renaud Capuçon și violoncelistul iranian Kian Soltani.



Ce înseamnă 7 octombrie pentru evreii din Diaspora ? În primul rând, în acea sâmbătă apocaliptică, am devenit în mod acut conștienți de importanța vitală a existenței statului Israel pentru noi. În plus, ne-am deșteptat la o realitate nouă. Suntem obișnuiți ca instituțiile evreiești să fie păzite de autoritatea de ordine publică, ne vom obișnui de acum cu măsuri de verificare și control suplimentare.

O stafie străveche și mereu nouă bântuie lumea – antisemitismul. Nepotul nostru în Geneva, în vârstă de 12 ani, ne-a povestit că în clasa lui, majoritatea elevilor sunt

pro-palestinieni, implicit anti-israelieni. Nu miroase a bine nici pentru evrei în general. Sentimentul mamei lui era să trăim *profil bas*, cu profil scăzut, să trecem neobservați. Am sărit ca arsă. Asta era mentalitatea evreului din ghetou, am zis, să se ascundă, să nu iasă în evidență. Noi nu ne mai temem, ne putem comporta normal și firesc, ca toți cetățeni. După câteva ore de reflecție, siguranța mea s-a evaporat.

Nu suntem singurii care se tem. Consiliul de stat al cantonului Geneva s-a abținut să condamne masacrul din 7 octombrie. De teamă. Nu este o excepție. Tetanizați de teamă sunt mulți, teamă de islamiști, de extrema stângă, de cea de dreapta, de fanaticii de toate culorile, care corup până și țările democratice.

Este cert că Israel va distruge capacitățile Hamas-ului de a ataca din nou țara. Plângem, suntem în doliu, într-o stare de tensiune și anxietate. Avem dorințe și vise pentru viitor. Lista mea este lungă. Întoarcerea acasă cu bine a măcar o parte din ostatici. O schimbare radicală în viața politică, pentru că israelienii merită un guvern mai bun. Pe termen mijlociu, o entitate autonomă palestiniană demilitarizată, o condiție sine qua non pentru liniștea în regiune. O lume în care să nu ne mai temem unii de alții.

